

med Nationalbanken. (*Ellinger*: Tavshed er Guld!). Der har heller ingen talende Tavshed været, det ærede Medlem (*Ellinger*) skal ikke være saa mistænksom, det er ikke alt, hvad onde Tunger siger, der er Sandhed. Statslaanet blev sluttet i Slutningen af August, og Resolutionen, der er Udgangspunktet for dette Lovforslag, er af 30. September; saa der hengaar en hel Maaned, efter at man har haft den ene Sag til Afgørelse, inden Forhandlingerne om den anden rigtig tager deres Begyndelse. Der er altsaa her ingen Sammenhæng.

Jeg vil blot, inden jeg gaar over til Enkeltheder, konstatere, at efter at det ærede Medlem længe baade med dunkel Lærdom og med ond Tunge havde angrebet det foreliggende Lovforslag, erklærede han til sidst, at Dækningsreglerne berører ikke Nationalbankens Soliditet, at han vilde være med til store Lempelser overfor Dækningsreglerne, at Nationalbanken skal have en lang og en rundelig Frist til Afvikling af hele den store Kredit, den under de ekstraordinære Forhold maa give, at Handelsministeriet bør være Bankkommissariatet, og at 5 pCt.s-Afgiften bør nedsættes. Dermed har det ærede Medlem i alle Hovedpunkter akkviesceret ved det foreliggende Lovforslag, og det var derfor ikke uden Grund, at jeg begyndte med ret hjerteligt at takke ham for hans varme og inderlige Tilslutning, og jeg tør vel nok paastaa, at efter den Tale, det ærede Medlem holdt, er det ene og alene saglige Hensyn, der faar det ærede Medlem til at slutte sig til Lovforslagets Bestemmelser. Havde de saglige Hensyn ikke været saa tvingende, kunde onde Tunger fristes til at sige, at saa havde det ærede Medlem hellere ladet være at slutte sig til Lovforslaget.

Jeg skal gøre nogle Bemærkninger angaaende de forskellige Betragtninger, der er førte frem, og jeg skal dele dem i 5 Punkter, idet der i dette Lovforslag er 5 saadanne, som man med Rimelighed kan drøfte hver for sig. Det første var Spørgsmaalet om Dækningsreglerne. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) indledede i et fyldigt Foredrag denne Diskussion paa en saadan Maade, at han fik sagt, hvad der i det store Hele kunde være at sige om denne Sag, og derfor har ærede senere Talere været nødte til at gentage meget af, hvad det ærede Medlem har fremført, jeg tillader mig derfor i det væsentlige at henvende mig til ham. Det ærede Medlem sagde om Dækningsreglerne,

at det forholdt sig ikke rigtigt med Paastanden om, at Metalfonden bliver ved at være 40 pCt., thi ved den Ellevtedel, de 10 pCt. af Sedlerne, som kan udstedes, dækkede ved et tilsvarende Beløb i Statsobligationer, sank Metalfonden ned til at blive godt og vel 36 pCt. af Seddelmassen. Men dette er da kun under Forudsætning af, at Banken fuldt ud har udnyttet Retten til at udstede denne Ellevtedel af Sedlerne, og dette vil i Almindelighed ikke være Tilfældet. Jeg skal overfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Schovelin*) gøre den Bemærkning, at han brugte det Udtryk: Hvorfor „skabe“ — skabe, gentog det ærede Medlem — et fiktivt Begreb: Metalfond, som ikke er en Metalfond, hvorfor bruger man ikke et andet Udtryk? Man „skaber“ ikke her dette Begreb „Metalfond“, det har vi forefundet, og jeg skal villigt indrømme, at Ordet „Metalfond“ ikke dækker over det Begreb, som lægges ind derunder. Man kunde kalde det Dækningsfond, men derved bliver det ærede Medlems Kritik helt forfejlet. Thi naar vi holder os til det, som er virkeligt Metal, sker der fra Loven af 1907 til det her foreliggende Lovforslag ikke nogen Forandring med Hensyn til Dækningsreglerne ud over den ubetydelige, at en Ellevtedel af Sedlerne kan udstedes mod Dækning i Statsobligationer. Ellers bliver den virkelige Metalbeholdning 30 pCt. af Seddelmassen efter dette Lovforslag, som den er det efter Loven nu. Men jeg maa sige, at naar Nationalbanken har stillet sig til Disposition for Staten paa en saadan Maade, som den har gjort under de nuværende Tidsforhold, hvor Trangen til Kredit er vokset saa uhyre, og Nationalbanken ogsaa har stillet sig til Samfundets Tjeneste i Almindelighed, er det rimeligt, at man imødekommer et Ønske fra Nationalbanken om større forretningsmæssig Frihed, et Ønske, som ikke skyldes egoistiske Krav fra Nationalbankens Side, men et Ønske, der gaar ud paa at kunne imødekomme de stadig voksende Krav om Kreditgivning. Nationalbanken kunde, som jeg sagde, da jeg fremsatte dette Lovforslag, sagtens klare sig, Nationalbanken kunde blot sige Nej til yderligere Kreditgivning. Naar den ikke havde flere Sedler, var Nationalbanken dækket. Men det var Samfundet ilde tjent med, og derfor er det kun paaskønnelsesværdigt, at Nationalbanken har taget den Stilling, som den har, det maa man takke den for, og det skylder man den Imødekommen for igen.